

מ"ת 56451/02/22 - מדינת ישראל נגד אמיר קרש, אחמד קרש, וליד קרש, מחמוד נאצר, מוחמד נאצר, והיב נאצר, טארק נאצר

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 56451-02-22 מדינת ישראל נ' קרש

המבקשת

המשיבים

בפני כב' השופט אילן סלע

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),

ע"י עוה"ד אריאלה נבון ואייל לידני

נגד

1. אמיר קרש

2. אחמד קרש

3. וליד קרש

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מחמוד

4. מחמוד נאצר

5. מוחמד נאצר

6. והיב נאצר

7. טארק נאצר

ע"י ב"כ עו"ד אכרם חליח'ל

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרים של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים כנגדם.

1. ברקע לבקשה, כתב אישום שהוגש כנגד המשיבים, בני שתי משפחות השכנות זו לזו בשכונת ודאי ג'וז. משיבים 3-1 הינם שלושה אחים בני משפחת קרש, משיבים 4-6 הינם שלושה אחים בני משפחת נאצר, ומשיב 7 הוא בנו של משיב 6.

2. כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות אלימות חמורות, בשל מעשים שנעשו על ידם בקטטה המונית שהתרחשה ביום 31.01.22, בה נטלו חלק המשיבים ועוד משתתפים משתי המשפחות. למשיבים יוחסו העבירות הבאות.

למשיב 1 - שתי עבירות לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, ועבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק.

למשיב 2 עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק, עבירה של ניסיון חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 וסעיף 25 לחוק, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק, ושתי עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק.

למשיבים 3-1 - שתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיף 329(א)(1) עם סעיף 29 לחוק.

למשיב 4 - עבירה של פציעה לפי סעיף 334 לחוק.

למשיבים 7-4 עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיף 329(א)(1) עם סעיף 29 לחוק, עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(א) ו-380 לחוק.

3. הדיון התקיים בנפרד ביחס לכל משפחה ומשפחה, אך ייאמר כבר עתה כי ב"כ המשיבים לא חלקו באופן משמעותי על כך שהמתואר בכתב האישום מתאר את השתלשלות האירועים.

4. ב"כ משיבים 3-1 אמנם השיג על האמור בסעיף 4 לכתב האישום בדבר הצטיידותם של משיבים 1 ו-2 באלות ומוט ברזל והליכתם לכיוון בית משפחת נאצר. ואולם, האירוע המתועד בשתי מצלמות, מלמד כי אין בטענה זו ממש. ב"כ משיבים 7-4 טען כי חלק מהשתלשלות האירוע אינו כמפורט בכתב האישום (כשהוא מתייחס לאמור בסעיפים 6 ו-7 לכתב האישום), אך גם בעניין זה ייאמר כי תיעוד האירוע מהצלמות מלמד כי התיאור בכתב האישום מתאר במדויק את שארע.

5. ב"כ משיבים 7-4 גם טען כי הסרטונים מהצלמות הובאו על ידי בני משפחת קרש בחלוף מספר ימים מהאירוע והם נערכו על ידם. ברם, בשים לב להסכמה כי כלל האירוע, למעט הערות שונות, שכאמור אין עולות בקנה אחד עם המתועד בסרטונים, אכן אירע, לא ניתן לומר כי הסרטונים נערכו, וגם אם נעשה בהם שינוי (כשיש לזכור שהיה צריך להתאים את שני הסרטונים האחד לשני), הוא לא כזה שיש בו כדי לשנות התמונה הכללית, ועניין זה בוודאי יתברר, במידת הצורך, בהליך העיקרי. הטענה בדבר השמדת אחת המצלמות שתיעדו את האירוע והשייכת לבני משפחת נאצר על ידי בני משפחת קרש, כפי שניתן לראות בתיעוד, אינה גורעת מהתיעוד הקיים. בניגוד לטענה ב"כ משיבים 7-4, שבירת המצלמה לא הייתה הטריגר לקטטה, והיא נעשתה בשלב מתקדם של האירוע.

6. יש אפוא לצאת מנקודת הנחה כי ישנן ראיות לכאורה לפיהן האירוע התרחש כפי שהוא מתואר בכתב האישום. בהתייחס לכך, טענת כל אחד מהמשפחות הייתה כי בני המשפחה פעלו כהגנה כנגד התוקפנות של המשפחה השנייה.

7. לאחר צפייה בסרטונים, די נהיר כי לא ניתן לקבל טענה זו, וודאי לא בשלב זה. האירוע כפי שנצפה, וכפי שיפורט להלן, דומה יותר לזירת קרב, בה שתי המשפחות נוקטות באלימות קשה, אלו כנגד אלו, מי יותר ומי פחות, באמצעות אלות, וחלק מהמשתתפים (בעיקר בני משפחת קרש) אף הצטיידו בסכינים. אחד המשתתפים, משיב 1, גם פעל לדרוס את מי מבני משפחת נאצר, ובמעשיו הוא גם דרס את אביו ואמו.

8. תוצאות האירוע קשות, ואך בנס הן לא היו קשות יותר. כפסע היה, כי מי מהמשתתפים, ויותר מאחד, היה

מקפד את חייו באירוע.

9. כפי שיפורט להלן, לאירוע מספר חלקים, כשבמספר שלבים, יכול היה כל אחד מהמשתתפים, גם אם קינן בלבו חשש ופחד ממעשי בני המשפחה היריבה, לפעול באופן אחר שאינו דורש את ביצוע המעשים הקשים על ידו, וכפי שיפורט להלן. ניתן לראות גם כי הצדדים פעלו, כל אחד בשלב אחר של האירוע, באופן פסול כשהיה עליהם לצפות מראש את אפשרות התפתחות הדברים, וכדלהלן. באופן האמור, קשה לקבל את הטענה כי מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 34' לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") בדבר ההגנה של "הגנה עצמית". בוודאי לא ניתן לקבוע זאת בשלב זה.

כך מתואר בכתב האישום, וכך ניתן לראות בסרטונים:

10. כאמור, שתי המשפחות מתגוררות בסמיכות זו לזו. ביום 31.01.22 בשעות הצהריים, חלף משיב 4 דרך שטח הסמוך לכניסת ביתם של משפחת קרש. באותה עת, שהה במקום משיב 2. משיב 2 הבחין במשיב 4 ושאל אותו מדוע הוא מסתכל עליו, ובין השניים פרץ ויכוח, במהלכו דחף משיב 2 את משיב 4, וזה השיב לו בדחיפה. לאחר מכן, היכה משיב 4 את משיב 2 בחפץ כלשהו ופצע אותו במצחו, והשניים החלו להתקוטט. במהלך הקטטה, זרק משיב 2 חפץ קהה לעבר משיב 4, ומשיב 4 השיב מצדו בהכאת משיב 2 באמצעות תיק גב. בשלב מסוים, נמלט משיב 4 לביתו (סעיף 3 לכתב האישום). בכך הסתיים החלק הראשון של האירוע.

11. בשלב זה, לפי המתואר בכתב האישום, כל אחת מהמשפחות פנתה לביתה. על כן, קשה לקשר את החלק הזה של האירוע ולראות בו, יסוד לטענה של הגנה מן הצדק של מי מהצדדים.

12. כתב האישום ממשיך ומתאר כי בשלב זה, נכנסו משיבים 1 ו-2 לביתם, הצטיידו באלות ומוט ברזל והלכו לכיוון בית משפחת נאצר ונופפו לעברם באלות. משיב 3 הצטרף אליהם כשהוא חמוש בסכין שאורכה כ-30 ס"מ. גם אב המשפחה, נביל הצטרף בשלב זה, אך הוא לא אחז בידו דבר (סעיף 4 לכתב האישום).

13. התנהגות זו של משיבים 1-3 מעוררת ספק של ממש ביכולתם לטעון להגנה עצמית, נוכח הוראת סעיף 34' לחוק כי "אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". לצד זאת יש לציין כי בני משפחת קרש לא התקרבו ממש לביתם של משפחת נאצר, ולמעשה הם עמדו מרחוק ונופפו באלות. לכן, גם את הטענה להגנה עצמית מצד משפחת נאצר קשה לקבל בשלב זה של האירוע.

14. בהמשך מתואר בכתב האישום, כי בחלוף מספר דקות, הגיע משיב 5 כשהוא נוהג ברכב מסוג סובארו לכיוון ביתו. כשהוא חולף על פני משיב 2, הכה הלה ברכב באמצעות מוט ברזל שהיה בידו (סעיף 5 לכתב האישום). בשלב זה, יצאו שלושה אנשים שזהותם אינה ידועה מבית משפחת נאצר, כשאחד מהם חמוש באלה, והתקרבו לכיוון בני משפחת קרש, האב נביל ובניו משיבים 1-3. אחד מהשלושה שיצאו מבית משפחת נאצר השליך את האלה לכיוון בני

משפחת קרש, והשניים האחרים ניסו להשליך לעברם אבנים. נביל ניסה להרחיקם והשלושה חזרו לבית משפחת נאצר (סעיף 6 לכתב האישום).

15. בשלב זה, אין מחלוקת כי היה שקט במקום במשך למעלה מעשרים דקות. בשל כך, קיים קושי לקשר את החלק האחרון של האירוע, כבסיס לטענה של הגנה מן הצדק של מי מהצדדים. בפרט, שלשיטת משפחת נאצר בשלב זה הזעיקו בני המשפחה שהיו בבית, משיבים 4 ו-5, את יתר בני המשפחה, שהגיעו למקום מיד, כך נטען, ממקום עבודתם בגבעון.

16. בשלב זה, מתואר בכתב האישום, החלק החמור ביותר של האירוע. מדובר באירוע של מספר דקות, בו נראה השטח הסמוך לבית משפחת קרש כשדה קרב של ממש. אנשים רבים, מכים אחד את השני באלות וכלי תקיפה שונים. חלק מהנוכחים גם נושאים סכינים ומשתמשים בהם, ואחד מהנוכחים מבצע דריסה ברכב.

17. חלק זה מתחיל בריצה של משתתפים לא מעטים היוצאים מבית משפחת נאצר לכיוון בית משפחת קרש. בין הרצים משיבים 4-7 ואבי משפחת נאצר, אחמד. הם רצים כשהם חמושים באלות וכלי תקיפה נוספים (סעיף 7 לכתב האישום) - דבר העומד לכאורה בסתירה מוחלטת לטענת ב"כ משיבים 4-7 כי אחמד יצא לבוא בדברי שלום עם בני משפחת קרש. יציאה זו, הנראית בבירור בסרטונים כיציאה מהירה לקראת תקיפה, בפרט בשים לב לזמן הרב שחלף מהחלק הקודם של האירוע, מקשה עד מאוד לקבל טענה להגנה עצמית מצד בני משפחת נאצר.

18. כשבני משפחת נאצר מתקרבים לשטח שלפני בית משפחת קרש, פ' שהוא קטין ממשפחת קרש מרים ספסל ומשליך אותו לעבר בני משפחת נאצר הרצים לקראתו ולקראת בני משפחתו כשהם חמושים באלות. בתגובה היכה אותו משיב 6 בגבו (סעיף 7 לכתב האישום). אחמד, אבי משפחת נאצר, רץ לכיוון משיב 2 ולכיוון נביל אבי משפחת קרש וניסה להכותם בחפץ כלשהו. בתגובה, משיב 2 ונביל היכו את אחמד בראשו באמצעות אלות. משיב 1 דקר אותו בחזהו שתי דקירות. כתוצאה מכך נפל אחמד לקרקע. בד בבד, משיב 3 דקר את משיב 6 בידו. בתגובה היכו משיבם 5 ו-6 ואדם נוסף את משיב 3 בראשו באמצעות אלה ומי מהנוכחים ריסס אותו בגז פלפל (סעיף 8 לכתב האישום). משיבים 4-7 היכו את נביל בראשו באמצעות מספר מכות אלה והוא איבד את הכרתו ונפל לקרקע. גם אז היכו אותו משיבים 6 ו-7. דם החל זב מראשו (סעיף 9 לכתב האישום). משיבים 2 ו-4 היכו האחד את השני באמצעות אלות מספר פעמים (סעיף 10 לכתב האישום).

19. בשלב זה, נטען בכתב האישום, גמלה בלבו של משיב 1 החלטה לדרוס את בני משפחת נאצר באמצעות רכבו. הוא רץ לרכב והחל לנסוע לכיוון המקום. בסרטון ניתן לראות את המשך התיאור בכתב האישום, כיצד הוא דורס את אחמד ואת פ'. משיב 1 לא עצר. הוא שילב להילוך אחורי, נסע לאחור, כשהוא דורס את אביו ואת אמו שלו שחשו לעבר אחמד שהיה שרוע על הקרקע. משיב 1 נסע שוב לכיוון בני משפחת נאצר ומשיבים 4-7 החלו לרדוף אחריו ולהכות ברכב באמצעות אלות. הם גם זרקו לעברו ספסל (סעיף 11 לכתב האישום).

20. בשלב זה הסתיים האירוע שבין שתי המשפחות. תוצאותיו כמתואר בכתב האישום: דימום תוך גולגולתי חריף

לנביל ובנוסף שברים מרובים בעצמות הפנים והגולגולת החיצוניים והפנימיים, וכן שבר בחוליה 1c בעמוד השדרה. לנביל נגרמו הציריות שונות בכלי דם מוחיים ובצקות מוחיות, והוא נדרש לתפרים בפנים. לאחמד נגרם חתך בקרקפת האחורית בראש, שני פצעי דקירה בחזה, האחד באזור הצלעות והשני בגבול החזה-בטן. לאחמד נגרם גם קרע בכבד ושבר בצלעות. למשיב 6 נגרמו שני חתכים, האחד בעומק של 10 ס"מ בידו שנדרש לתפרים והתערבות ניתוחית. למשיב 2 נגרמו חתכים בלחי שמאל וחתך באורך של כ-3 ס"מ במצח.

21. בהמשך, הגיעה למקום המשטרה. הם ניסו לעצור את משיב 2 אך זה התנגד למעצרו והיכה את השוטרים. את אחד מהם הוא היכה בפניו ואת השני נשך בידו. משיב 1 דחף את השוטרים במטרה למנוע את מעצרו של אחיו, משיב 2.

22. מהסרטונים עולה תמונה ברורה המלמדת על קיומן של ראיות לכאורה כנגד כלל המשיבים. הטענות להגנה עצמית תתבררנה במסגרת ההליך, אך כאמור, בשלב זה, נוכח המפורט לעיל, לא ניתן לומר כי יש בסרטונים כדי ללמד על קיומה של הגנה מעין זו באופן שיהיה בו כדי לכרסם בראיות כנגד כלל המשיבים (השוו: בש"פ 2873/14 **אילוז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.05.14); בש"פ 4352/21 **חוסיינוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.07.21); מ"ת (מחוזי-ים) **8297-04-14 מדינת ישראל נ' כהן** (פורסם בנבו, 10.04.14)). פשיטא כי השאלה חלקה של איזו משפחה באירוע חמור יותר, אינה רלוונטית לשלב זה.

23. האירוע כפי שמתועד בסרטונים מלמד על מסוכנות גבוהה מאוד, הגם שלרוב המשתתפים אין עבר פלילי. מדובר בהתארגנות של כל אחת מהמשפחות, שהצטיידה בכלי משחית, ויצאה לקרב במשפחה האחרת. גם הדיון בחומרת כלי המשחית על ידי מי מהצדדים, אינה רלוונטית בשלב זה של ההליך. תוצאות המעשים מלמדים על המסוכנות הרבה מאוד הנשקפת מהמשתתפים בקטטה. רק בנס, התוצאות לא היו חמורות יותר. הדקירות ומעשה הדריסה, שנעשו על ידי בני משפחת קרש חמורה ומסוכנת ברמה גבוהה, אך האלימות הרבה באמצעות האלות על ידי משפחת נאצר חמורה גם היא במידה רבה. הכאתו הקשה של נביל עד אובדן הכרה, והמשך הכאתו גם אחרי שנפל לקרקע מלמד על המסוכנות הרבה.

24. בצדק טענה המבקשת שהעובדה כי מדובר בסכסוך בין משפחות, והאלימות הקשה שנקטה על ידי שני הצדדים, אינה מאפשרת שחרור מי מהמשיבים לחלופת מעצר. יש חשש של ממש כי שחרורם יוביל את הדברים למקום גרוע יותר. היכולת של שתי המשפחות לצאת לקרב, לא פחות מכך, באופן מאורגן בטווח זמנים קצר, מצוידים בכלי משחית, מלמדת על המסוכנות הנשקפת שיכולה לבוא לידי ביטוי בכל רגע נתון אם ישוחררו המשיבים, באופן שחלופת מעצר אינה יכולה לאיין סכנה זו.

25. בשולי הדברים יצוין כי שני הצדדים טענו לכך שחלק מהמעורבים מהמשפחה האחרת שהיה שותף בקטטה לא נעצר. משפחת קרש הצביעה על כך שאבי משפחת נאצר, אחמד, לא נעצר, ומנגד, משפחת נאצר הצביעה על כך שאבי משפחת קרש, נביל, לא נעצר. בכך, לטעמם של עורכי הדין יש להצדיק את שחרור המשיבים.

26. ברם, ההבהרה של ב"כ המבקשת מניחה את הדעת. הוא הצביע על כך שמדובר בשניים שנפצעו קשה באירוע

והיו מאושפזים בשלב הראשון, באופן שלא ניתן היה לעוצרם. באשר לנביל נטען, כי ניתן לראות בסרטונים כי בתחילת האירוע הוא אינו מצויד בכלי חבלה והוא מנסה להפריד ורק כאשר מגיע הקבוצה הגדולה מבית משפחת נאצר בריצה עם אלות (סעיף 7 לכתב האישום) הוא רץ לבית להביא אלה. באשר לאחמד הוסיף ב"כ המבקשת, כי גם חלקו פחות יותר משל האחרים.

27. כפי שהדגיש ב"כ המבקשת, אין באמור כדי ללמד כי השניים, כמו מעורבים אחרים, לא יועמדו לדין בסופו של יום, אך אין ללמוד מעניינים של אלו לעניינם של המשיבים כל הנוגע לשאלת המעצר.

28. ב"כ משיבים 4-7 גם טען כנגד מעצרו של משיב 6. הוא הצביע על כך, שמשיב זה נעצר ימים רבים לאחר האירוע, לאחר שהוא מסר גרסה בסמוך לאירוע, הגיע למתן הודעה נוספת ושוחרר, ורק לאחר מכן זומן לחקירה במהלכה נעצר מבלי שנתבקש צו מעצר מבית המשפט. התנהלות זו של המשטרה מלמדת, לדבריו, על כך שמשיב 6 לא נתפס כמסוכן, וגם במעצר הבלתי חוקי יש כדי להביא לשחרורו.

29. ואולם, הסברו של ב"כ המבקשת מניח את הדעת גם בעניין זה. לדבריו, נוכח השותפים הרבים באירוע, כפי שהדבר נצפה גם בסרטונים, היה קושי בתחילה להבין את חלקו של משיב 6 באירוע. אולם לאחר שהדברים הובררו, והובנה המסוכנות הרבה הנשקפת נוכח מעשיו, הוא זומן לחקירה ונעצר. ב"כ המבקשת גם צודק בכך שגם אם היה ממש בטענה כי על המשטרה היה להוציא צו מעצר בעניינו של משיב 6, הרי שההלכה היא כי עצם העובדה שאדם היה נתון במעצר בלתי חוקי אינה מהווה שיקול יחיד ומכריע בהחלטה אם להיעתר לבקשת המעצר המוגשת, וביהמ"ש אינו רשאי להתעלם מן השיקולים האחרים העומדים ביסוד הבקשה למעצרו של נאשם (בש"פ 1219/12 אלקריץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.02.12)). ומכל מקום, מאחר ולאחר מעצרו בחקירה הובא משיב 6 לבית המשפט להארכת מעצר, ולאחר שבית המשפט נתן דעתו גם לעניין זה, הוא הורה על מעצרו, אין מקום לתת משקל של ממש לעניין זה עתה.

בשים לב לאמור, אני מורה על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים כנגדם.

זכות ערר כדין.

ניתנה היום, י"ב אדר ב' תשפ"ב, 15 מרץ 2022, במעמד
המתביעים.